

Arrest

nr. 104 289 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 17 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat William VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POOTERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.02.2011 werd ingediend door :

Volgens PP: F. A., S. (R.R.: (...))

volgens PP: nationaliteit: Bangladesh

volgens PP: geboren te (...) op (...)

ook gekend als: geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds januari 2008 in België verblijft; hij zich sinds zijn aankomst in België volledig geïntegreerd zou hebben in onze samenleving; betrokkene na zijn aankomst en zijn integratie zou wensen om een betere toekomst op te bouwen; er uiteraard enige tijd nodig was om zich aan te passen aan de nieuwe gebruiken en de omgeving, maar hij er toch in zou geslaagd zijn om een nieuw leven op te bouwen; hij de uitdrukkelijke wens zou koesteren om hier in België te blijven wonen; betrokkene ondertussen een zeer goede verstandhouding zou hebben opgebouwd met de mensen uit zijn omgeving; verzoeker zijn uiterste best zou doen om goed Frans te leren en te spreken en om de kennis hieromtrent voortdurend te verbeteren en hij zijn verworven kennis onmiddellijk zou benutten in het sociale leven, hetgeen tot gevolg zou hebben dat hij ondertussen in zijn buurt een vertrouwd gegeven zou zijn geworden en betrokkene ter staving hiervan getuigenverklaringen aan het dossier toevoegt; betrokkene zich bovendien onze gewoonten en gebruiken eigen zou hebben gemaakt, hij intussen behoorlijk Nederlands zou spreken en schrijven en hij zijn uiterste best zou doen om zijn kennis hieromtrent voortdurend te verbeteren; ook op sociaal vlak betrokkene een deel van onze samenleving zou zijn geworden, onder meer onder de vorm van frequente contacten met Belgische vrienden en burens; betrokkene een nieuw leven zou hebben opgebouwd in België; verzoekende partij een zeer gemotiveerde en sterke leerling zou blijken te zijn, niet alleen met betrekking tot het leren van de Franse taal, doch eveneens met betrekking tot het leren van een beroep; hij goed Frans zou spreken, hetgeen hem zou toelaten om vele sociale contacten te onderhouden en hij overigens van bij het begin van zijn verblijf in België zou hebben ingezien dat het leren van de Franse taal belangrijk was voor zijn integratie en hij zich dan ook zeer gemotiveerd zou gevoeld hebben om naar school te gaan, vooral om op die manier zijn kansen op een betere toekomst te verhogen en hij diverse taalcursussen zou hebben gevolgd, tot grote tevredenheid van zijn leraars, wat wordt gestaafd met een fiche d'inscription, met attestations d'inscriptions en met een école de Français certificat; betrokkene actief op zoek zou zijn gegaan naar werk en hij inmiddels een arbeidscontract heeft bekomen en hij op die manier zou willen duidelijk maken dat hij in staat zou zijn om over een eigen inkomen te beschikken en hij bijgevolg over motivatie en integratie zou beschikken en betrokkene deze overeenkomst aan het dossier toevoegt; betrokkene over een doorgedreven graad van integratie in Brussel zou beschikken, na enkele weken en maanden van aanpassing goede contacten tot stand zouden zijn gekomen met een aantal mensen uit zijn omgeving, het in de gegeven omstandigheden niet evident was voor betrokkene om zich op een snelle en degelijke manier te integreren in onze samenleving, doch hij daar wonderwel zou in slagen en hij zich ondertussen perfect zou ingeburgerd hebben en hij voor de buurt een vertrouwd gegeven zou zijn geworden; betrokkene Brussel als zijn enige thuis zou beschouwen en hij zijn vrienden daar als vertrouwenspersonen zou beschouwen, die als het ware zijn Belgische familie zouden vormen; betrokkene tevens blij zou hebben van een grote burgerzin, hij er zorg voor zou dragen dat alle door hem verschuldigde sommen zo snel mogelijk en binnen een redelijke termijn zouden betaald worden binnen het budget waarover hij beschikt, hij bescheiden en verantwoordelijk zou zijn en hij zijn geldelijke beperkingen zou kennen en hij geen aankopen zou doen die hij zich niet kan veroorloven, noch zich zou laten verleiden door allerlei duistere zaakjes om op die manier aan extra financiële middelen te geraken; hij een uiterst minzaam persoon zou zijn die met niemand moeilijkheid zou zoeken en hebben, wat zou aangetoond worden door het feit dat hij wijdverspreide steun geniet van de plaatselijke bevolking; gelet op het voorgaande er zonder twijfel zou kunnen gesteld worden dat hij op zeer intense wijze zou zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en hij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen zou hebben gemaakt zowel op economisch, sociaal en cultureel terrein alsook op andere terreinen van het maatschappelijk leven en aan de integratie van verzoeker geenszins zou kunnen getwijfeld worden en betrokkene een huurovereenkomst voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 18.01.2008, werd afgesloten op 25.11.2008 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan tien maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat hij afkomstig is uit Bangladesh, een land waar de situatie op heden nog steeds niet gestabiliseerd zou zijn. Betrokkene zou onmogelijk kunnen terugkeren en angst hebben voor een genoodzaakte terugkeer en om opnieuw het slachtoffer te worden van voortdurende discriminaties, racistische aanslagen en aanrandingen, beledigingen, bedreigingen enzovoort. Betrokkene zijn leven zou bij een terugkeer met zekerheid groot gevaar lopen, hij zou namelijk niet alleen met zekerheid geconfronteerd worden met de personen die hem eerder reeds problemen bezorgden, doch belangrijker zou zijn dat hij vanwege politiediensten en de overheid geen enkele bescherming of hulp zou dienen te verwachten. Aangezien betrokkene in Bangladesh niet zou beschermd worden door politie of overheid, zou de kans zeer klein zijn dat hij zich zal kunnen blijven verweren tegen de aanhoudende psychische en fysieke terreur waarmee hij geconfronteerd werd. Een gedwongen terugkeer zou voor verzoeker betekenen dat hij zal onderworpen worden aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens en riskeert hij slachtoffer te worden van de mensenrechtenschendingen, hetgeen eens te meer een grote traumatische schok zou betekenen die dient te worden vermeden. Betrokkene zou eveneens bevreesd zijn voor een terugkeer naar Bangladesh, nu ons nog zeer regelmatig berichten zouden bereiken omtrent terreur en geweld aldaar, waardoor tot op heden slachtoffers zouden vallen. De situatie in Bangladesh zou tot op heden immers geenszins genormaliseerd zijn, nog dagelijks zouden er meerdere mensen verdwijnen en sterven. Tevens verwijst betrokkene naar de naspeuringen van vluchtelingenorganisaties, waaruit gebleken zou zijn dat teruggestuurde vluchtelingen groot gevaar zouden lopen. Hij legt evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene niet terugkan om bovenvermelde redenen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Het feit dat betrokkene niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikt voor eender welk derde land en hij bovendien met geen enkel derde land een voldoende hechte band zou hebben om zo'n niet-precaire verblijfstitel te bekomen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene bewijst niet waarom hij zich niet naar de Belgische ambassade in India kan begeven om zich aldaar in de regel te stellen.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat deze kosten integraal dienen terugbetaald te worden aan de IOM wanneer hij binnen een periode van vijfjaar naar België zou terugkeren; deze formule is van toepassing voor alle vreemdelingen die een beroep doen op de bestaande programma's van de IOM en bijgevolg kan voor hem geen uitzondering worden gemaakt. Verder is het aan betrokkene om aan te tonen dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst. Het feit

dat betrokkene de eventuele kosten moet terugbetalen kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien ze de terugreis niet bijzonder moeilijk maken.

Betrokkene haalt aan dat het in Bangladesh niet evident zou zijn om binnen een redelijke termijn aan de nodige documenten te geraken, gelet op de enorme technische problemen waar de administratie mee te kampen zou hebben, alsmede de onwil vanwege corrupte ambtenaren die zich zwaar zouden laten betalen om de nodige documenten af te leveren. Hierbij dient opgemerkt te worden dat dit voor alle andere onderdanen van Bangladesh zou gelden. Er kunnen voor betrokkene geen uitzonderingen worden toegestaan. Eveneens legt betrokkene hier geen bewijzen van voor. Het is aan betrokkene om de nodige stukken voor te leggen teneinde zijn beweringen te staven. Bijgevolg kan dit geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 24 jaar in Bangladesh en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde element dat betrokkene nooit problemen heeft gehad met justitie en hij dan ook een blanco strafregister heeft en er dan ook met zekerheid kan gesteld worden dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel betoogt hij wat volgt:

"Volgens een niet-geschreven grondrecht, dient iedere administratieve rechtshandeling gedragen te worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden deugdelijke motieven. De materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt bovendien in dat iedere bestuurshandeling moet ondersteund worden door deugdelijke motieven die, naar aanleiding van het wettigheidsstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd. In de woorden van de Raad van State, afdeling administratie, luidt het:

"Overwegende dat de materiële motiveringsplicht vereist dat elke administratieve rechtshandeling op motieven gesteund is waarvan het bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen".

De materiële motiveringsplicht is aldus een technisch-juridisch middel om de (interne) wettigheid van een bestuurshandeling te onderzoeken. De motievencontrole bestaat achtereenvolgens uit het onderzoek naar (i) het bestaan van de motieven, (ii) naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, (iii) naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en, (iv) naar het al dan niet bestaan van een redelijke verhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing . Hierbij moet worden opgemerkt dat de motieven, of beweegredenen, van een beslissing de feiten zijn die de auteur van de handeling tot het stellen ervan hebben bewogen. De motieven zijn met andere woorden de gegevens die bestonden vooraleer de administratieve rechtshandeling werd genomen en die deze moeten rechtvaardigen . De motieven zijn feitelijk onjuist wanneer zij ten aanzien van de materiële juistheid van de feiten niet bestaan, of het bestaan van die motieven niet bewezen is .

Ingevolge het door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit te oefenen wettigheidsstoezicht kan een administratieve rechtshandeling worden vernietigd omwille van een onvoldoende zorgvuldige voorbereiding van de beslissing, bijvoorbeeld wegens een gebrek aan behoorlijke feitengaring, of nog, omwille van een gebrek aan zorgvuldige afweging van de bij het besluit betrokken belangen .

De aanvraag van een machtiging tot verblijf in België moet door de vreemdeling worden ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Hierop bestaat een uitzondering in geval van uitzonderlijke omstandigheden, in welk geval de aanvraag van een machtiging tot verblijf kan worden ingediend in België.

De Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 van 9 april 1998 dat buitengewone omstandigheden geen overmacht hoeven uit te maken. Het volstaat dat de vreemdeling aantoonde dat het bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Deze buitengewone omstandigheden zijn in casu aanwezig aangezien het centrum van Verzoekers' belangen in België ligt nu hij gedurende enige tijd zijn leven alhier heeft opgebouwd en structuur heeft gegeven.

Zo is er sprake van een goede integratie, en spreekt Verzoeker de Franse taal. De mate van integratie werd overigens ook uitvoerig uiteengezet in de bestreden beslissing.

Bovendien is het onwenselijk om Verzoeker te dwingen terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag tot machtiging tot verblijf in België in te dienen, aangezien een dergelijke eis niet in verhouding zou staan met het doel dat de wetgever voor ogen heeft.

In dit opzicht kan verwezen worden naar de rechtspraak van de Raad van State (bv. arrest nr. 49821 van 13 juli 1993) waar werd gesteld dat bij de beslissing omtrent de regularisatie rekening moet worden gehouden met het sociaal en economisch welzijn dat de vreemdeling op het Belgisch grondgebied heeft opgebouwd.

Verzoeker beschikt derhalve over het vereiste belang, dat persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig is, om de aanvraag van een machtiging tot verblijf in te dienen in België. Verzoeker meent dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht en, dienvolgens, de bestreden beslissing niet kunnen dragen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing, zeker gelet op de zorgvuldige afweging van de belangen van Verzoeker, niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid, zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schendt.

Het middel is gegrond."

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Verzoeker toont niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die hem gekend zijn, hieraan niet zouden voldoen, noch maakt hij duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.1.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624). De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zodat het onderzoek naar de schending van materiële motiveringsplicht in het licht van deze bepaling wordt gevoerd.

2.1.4.1. Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.1.4.2. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

2.1.4.3. In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 14 februari 2011, voert verzoeker betreffende de buitengewone omstandigheden aan dat hij niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikt voor een derde land en dat hij met geen enkel derde land een voldoende hechte band heeft om zo'n verblijfstitel te bekomen, dat hij in zijn land van herkomst niets of niemand meer heeft om op terug te vallen, dat hij zijn terugreis naar Bangladesh niet kan bekostigen, dat het I.O.M. de reiskosten zal terugvorderen indien hij binnen de 5 jaar terugkeert, dat hij zijn verblijf in Bangladesh niet zal kunnen financieren, dat het in Bangladesh niet evident is om binnen een redelijke termijn aan de nodige documenten te geraken, dat hij bevreesd is om bij terugkeer zal worden onderworpen aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens.

De Raad stelt vast dat op al deze elementen uitgebreid wordt geantwoord in de bestreden beslissing, en dat verzoeker geen van deze motieven op een concrete wijze betwist, zodat ze onverminderd staande blijven.

Waar verzoeker laat gelden dat in zijn hoofde buitengewone omstandigheden aanwezig zijn aangezien het centrum van zijn belangen in België ligt, wijst de Raad er op dat uit hetgeen hierboven al werd gesteld blijkt dat met betrekking tot de door verzoeker in zijn aanvraag aangehaalde elementen aangaande zijn vermeende integratie in de bestreden beslissing genoegzaam kon worden vastgesteld dat al deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om deze elementen niet te weerhouden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en daarbij te wijzen op het feit dat ze wel kunnen worden onderzocht bij de behandeling van een aanvraag tot verblijf in ingediend in het land van herkomst, overeenkomstig artikel 9.2 van diezelfde wet.

Met zijn vaag betoog dat de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn gezien zij feitelijk onjuist zijn, maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op een kennelijk onredelijke wijze, met miskenning van de gegevens van het dossier of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat *“De aangehaalde elementen [...] geen buitengewone omstandigheid [vormen] waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”* Noch een schending van de materiële motiveringsplicht, noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zijn aannemelijk gemaakt.

2.1.5. Geen van de onderdelen van het eerste middel is gegrond.

2.2.1. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Verzoeker verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen overeenkomstig art. 3 EVRM.

België mag dan al, overeenkomstig vaststaande beginstelen van internationaal recht, het recht hebben de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen te regelen en deze regelgeving toe te passen, zij dient daarbij in al haar nationale beslissingen en daden de verdragsbepalingen, inclusief art. 3 EVRM, te respecteren.

Overeenkomstig art. 3 EVRM mag niemand worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling behelst één van de meest fundamentele waarden van de democratische samenleving.

Art. 3 EVRM verbiedt drie verschillende zaken, nl. folteringen, onmenselijke behandelingen of straffen, en vernederende behandelingen of straffen. Deze drie begrippen mogen dan al een eigen, afzonderlijke betekenis hebben, zij zijn nog steeds in één verbodsbepalingen opgenomen. Dit impliceert dat art. 3 EVRM is geschonden vanaf het ogenblik dat men tot de conclusie komt dat er sprake is van een vernederende behandeling (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004,130).

Er kan sprake zijn van een onmenselijke behandeling indien het een ernstige vorm van lijden betreft. De mishandeling dient een minimumdrempel te overstijgen. Daarbij kan het zowel gaan om puur lichamelijke letsels als ernstige psychische en psychologische moeilijkheden. Ook een louter bedreiging met handelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM kan, indien de bedreiging voldoende echt en onmiddellijk is, een onmenselijke behandeling uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004,138).

Opdat een behandeling of straf binnen het toepassingsgebied van art. 3 EVRM zou vallen, moet de behandeling of straf een minimale graad van ernst bezitten. Deze minimumdrempel is evenwel variabel en hangt af van de concrete omstandigheden van de zaak, d.i. de duur en de wijze van uitvoering van de straf of de behandeling, de fysieke en geestelijke gevolgen, de leeftijd, het geslacht en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 130). Bovendien dient art. 3 EVRM te worden geïnterpreteerd in het licht van de "actuele levensomstandigheden" (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004,131).

Voortdurende schendingen van mensenrechten zijn in Bangladesh trieste realiteit, en de lokale autoriteiten zijn niet bij machte op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Uitwijken naar een andere regio binnen Bangladesh is evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Deze situatie blijft tot op de dag van vandaag voortduren en is een algemeen bekend gegeven zodat ook de Staatssecretaris hiervan op de hoogte dient te zijn.

Ter illustratie haalt Verzoeker de volgende internetartikelen aan van Amnesty International waar de actuele situatie in Bangladesh gedetailleerd wordt beschreven:

- "BANGLADESH: STUDENT ACTIVISTS AT RISK OF TORTURE"
(<http://WWW.AMNESTY.ORG/EN/LIBRARY/INFO/ASA13/001/2012/EN>)

Citaat:

"Two student opposition activists in Bangladesh, Al Mukaddas and Mohammad Waliullah, have been missing since 4 February. Eyewitnesses saw them being detained by Rapid Action Battalion (RAB) and the Detective Branch (DB) of the Bangladesh Police in Savar, north of the capital, Dhaka. The RAB have denied holding them, with no credible explanation to counter the eyewitness accounts. The men are at risk of torture and extrajudicial execution."

- "TORTURE VIDEO SHOWS NEED TO PROTECT BANGLADESHIS CROSSING INDIA/BANGLADESH BORDER" ([HTTP://WWW.AMNESTY.ORG/EN/FOR-MEDIA/PRESS-RELEASES/TORTURE-VIDEO-SHOWS-NEED-PROTECT-BANGLADESHIS-CROSSING-INDIA-BANGLADESH-BORDER](http://WWW.AMNESTY.ORG/EN/FOR-MEDIA/PRESS-RELEASES/TORTURE-VIDEO-SHOWS-NEED-PROTECT-BANGLADESHIS-CROSSING-INDIA-BANGLADESH-BORDER))

Citaat:

"The suspension of eight guards of India's Border Security Force (BSF) for torturing a Bangladeshi caught on the border is not a sign that human rights violations are being addressed, Amnesty International said today.

"This incident of apparent torture is only the tip of the iceberg - dozens of Bangladeshis are believed to be tortured or ill-treated after being picked up by Indian border security guards every month," said Abbas Faiz, Amnesty International's Bangladesh Researcher. "That eight Indian guards have been suspended is not in itself a sign that BSF officials are on the look out to address human rights violations - these guards were suspended only after the video footage was aired by Indian TV, embarrassing the BSF.

"Many such incidents take place with no action taken against the Indian border guards because the victims do not dare to speak out for fear of repercussions."

"Many of the people who cross this border have families on both sides. The Bangladeshi government has lodged a complaint with the Government of India but this should not be

the end of the story - Bangladesh must keep the pressure on India to take decisive steps to protect Bangladeshi citizens, and prevent such incidents recurring," said Abbas Faiz. "

- *"BANGLADESH: CRIMES UNSEEN: EXTRAJUDICIAL EXECUTIONS IN BANGLADESH"*
(<http://WWW.AMNESTY.ORG/EN/LIBRARY/INFO/ASA13/005/2011/EN>)

Citaat:

Hardly a week goes by in Bangladesh without people being shot in Rapid Action Battalion (RAB) operations. RAB is a special police force, created to combat criminal gang activity. But since its inception in 2004, RAB has been implicated in the unlawful killing of at least 700 people. In this document Amnesty International calls on the authorities to set up an independent and impartial body to thoroughly investigate allegations of RAB abuses.

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk en ontegensprekelijk dat wanneer verzoeker zou terugkeren naar zijn land van oorsprong er een reëel risico is van ernstige schade en hij zich niet onder de bescherming van de lokale autoriteiten kan, of wegens dat risico, wil stellen.

Bovenstaande beschrijving toont bovendien duidelijk en ontegensprekelijk aan dat Verzoeker niet kan vertrouwen op de autoriteiten van het land van herkomst voor het bekomen van de nodige bescherming daar deze in gebreke blijven om de eigen bevolking de minimum bescherming te verlenen verstrekt door art. 3 EVRM.

Door uitvoering van de bestreden beslissing zou verzoeker worden blootgesteld aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in het land van oorsprong.

Het lijdt immers geen twijfel dat bij een terugkeer naar het land van oorsprong, verzoeker minstens zal te lijden hebben onder zowel puur lichamelijke letsels als ernstige psychische en psychologische moeilijkheden, hetgeen voldoende is om te spreken van een onmenselijke en/of vernederende behandeling in de zin van art. 3 EVRM. Bovendien bestaat er een ernstig en reëel risico op foltering van verzoeker.

Het moet worden onderstreept dat verzoeker wordt blootgesteld aan een ernstige vorm van lijden. Daarbij zal het zowel gaan om puur lichamelijke letsels als ernstige psychische en psychologische moeilijkheden. Bovendien overstijgt de mishandeling een zekere minimumdrempel. De bedreigingen waaraan verzoeker wordt blootgesteld in het land van oorsprong zijn, zoals blijkt uit hoger geciteerde tekst, voldoende echt en onmiddellijk, zodat er sprake is van een onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Bijgevolg impliceert de uitvoering van de bestreden beslissing een duidelijke en manifeste schending van art. 3 EVRM."

2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat

land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Verzoeker moet er dus blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 4 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker een theoretische uiteenzetting geeft over artikel 3 van het EVRM, waarna hij wijst op de algemene toestand in zijn land van herkomst, met name Bangladesh. Hij staft deze algemene toestand met een aantal internetartikelen van 'Amnesty International', maar maakt daarmee geenszins aannemelijk dat hij persoonlijk een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandelingen. Daarenboven stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, aangaande de subsidiaire bescherming. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft op 25 november 2008, bij arrest nr. 28495 onder andere vastgesteld dat verzoeker geen reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aannemelijk had gemaakt. Met een verwijzing naar algemene, niet op zichzelf betrokken informatie brengt hij geen concrete gegevens bij die thans wel op een risico op foltering of mensonterende behandeling zouden kunnen wijzen. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS